

man maa være mere varsom med at indrømme Indfødsret, end man tidligere har været. Disse Bemærkninger haaber jeg, at det Udvalg, der nedsettes i Sagen, vil tage under velvillig Overveielse.

Drenthol: Jeg kunde ønske at gjøre et Par Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, som kom fra den sidste ærede Tale, navnlig med Hensyn til Forstaaelsen af Konventionen af 26de Juli 1888 i Forhold til de gjældende Regler om Udlændinges Behandling her i Landet. Jeg tror, at det ærede Medlem ikke lagde tilstrækkelig Vægt paa det, som er Hovedsagen, nemlig, at en Person for at kunne faae Indfødsret formentlig altid maa være forsørgelsesberettiget her i Landet. Der er jo stor Forskiel paa at have opholdt sig 5 Aar i Danmark og at have erhvervet Forsørgelsesret her. Det er jo givet, at naar en Udlænding har været i en og samme Kommune i 5 Aar, saa betragtes han derved ganske som Indlænding med Hensyn til hans eventuelle Forsørgelse, og han kan ikke udvises af Landet, naar han efter de 5 Aars Forløb bliver trængende. Paa den Maade tror jeg ogsaa, at det er ganske nødvendigt at forstaa Konventionen af 1888, naar man ikke vil komme i Kollision med de gjældende Regler om Fattigforsørgelse af Udlændinge. Hovedreglen er jo den, at bortset fra Slesvigere og Holstenerer behandles Udlændinge og Indlændinge aldeles efter de samme Regler med Hensyn til Spørgsmaalet om Forsørgelsesret, saaledes at en Udlænding, naar han ikke er Slesviger eller Holstener, til hvis Forsørgelsesret der kræves 15 Aars Ophold, er forsørgelsesberettiget, naar han har været 5 Aar i en Kommune, enten det nu er Kjøbenhavn eller Helsingør, og han betragtes forsaavidt som Indlænding. Jeg tror ikke, at der er Spørgsmaal om at give Indfødsret til Nogen, som ikke forud har erhvervet Forsørgelsesret, men det veed jeg for Næsten ikke. Det var blot den Bemærkning, jeg vilde gjøre til det ærede Medlem, at Konventionen af 1888 tillader Udvisning af enhver Person, som ikke har erhvervet Forsørgelsesret, naar han ikke har været her i 12 Aar; men paa den anden Side, har han erhvervet Forsørgelsesret, have de 12 Aar ingen Betydning. Saaledes opfatter jeg Konventionen, at hele dens Betydning er den, at den gjør Indskrænkning indbyrdes mellem Danmark og Sverige i Retten til at hjemsende Personer, der ikke have erhvervet Forsørgelsesret i Landet.

Dresting: I Anledning af de Bemærkninger, som det ærede Medlem, der

talte efter mig (Høst), gjorde, skal jeg kun bemærke, at det Udvalg, som Landstinget havde nedsat i Fjor, havde taget under Overveielse, om der ikke var Anledning til at fastsætte skarpere Regler, end man hidtil havde kjendt, og den af Udvalget afgivne Betænkning indeholdt ogsaa en Slutningsbemærkning i saa Henseende. Jeg minder om den høitærede Indenrigsministers Svar i den Anledning, idet han erkjendte, at vi vare mere liberale her end vistnok noget andet Sted. I Slutningen af sin Udtalelse henledede han Opmærksomheden paa, at de Regler, vi fulgte her i Landet, have udviklet sig gennem en lang Aarække og væsentlig under Enighed mellem Regeringen og begge Rigsdagens Thing, og skulde der være Tale om Foranstaltninger, muligt i skærpende Retning, vilde det væsentlig bero paa Samstemning mellem disse nævnte Faktorer. Hvorvidt det er muligt at tilveiebringe en saadan Samstemning, skal jeg ikke udtale mig om. Det ærede Medlems Udtalelser skulle naturligvis i et eventuelt Udvalg, hvoraf jeg maatte blive Medlem, blive tagne under Overveielse.

Indenrigsministeren (Singerløv): Det ærede Medlem, der nu satte sig, indledede Forhandlingen med den Bemærkning, at der ikke fandtes nogen særlig Undtagelse fra de almindelige Regler i dette Lovforslag. Jeg tror, at det er ganske rigtigt, og jeg vil sige med Hensyn til det Eksempel, som det ærede Medlem nævnte — en Mand, der kun havde været her et Aar — at jeg efterhaanden er kommen til den Opfattelse, at det maa betragtes som fastslaaet, at naar danske Forældre i Udlandet faae et Barn og senere komme ind i Landet med dette Barn, tage fast Ophold her, og Barnet opdrages som dansk, giver man — i alt Fald har man i de senere Aar gjort det — Indfødsret, uanset hvor længe dette Barn har været her. Jeg tror, at dette maa falde ind under de almindelige Regler. Forvrigt skal jeg gjentage, hvad jeg tillod mig at sige i Fjor, at vi stille os mere liberalt, saavidt mig bekjendt, end nogen anden Stat med Hensyn til Meddelelse af Indfødsret, og ganske særlig mere liberalt, end vort Naboland paa den anden Side af Sundet gjør overfor vore Medborgere, i Særdeleshed gjøre vi det i Retning af at tilstaa Udlændinge Næringsret, og ogsaa Indfødsret — Forholdet er i det Mindste i Sverige ordnet noget anderledes end hos os. Jeg tror derfor, at der kan være en Del Grund til at komme ind paa Overveielse af, om man ogsaa skal blive staaende ved disse Regler, og jeg mener, som jeg udtalte i Fjor,